

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci žalobce **Ing. J.S.**, bytem x, zastoupeného Mgr. Janem Škopem, advokátem se sídlem Slivenecká 6, 152 00 Praha 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje** se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti Ing. I. M. bytem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2013, č. j. 171152/2013/KUSK, sp. zn. SZ 158172/2013/KUSK REG/K,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2013, č. j. 171152/2013/KUSK, sp. zn. SZ 158172/2013/KUSK REG/K, a rozhodnutí Městského úřadu Dobříš ze dne 16. 9. 2013, č. j. MDOB 25140/2013/Ská, sp. zn. MDOB/2487/2013/VYST, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Škopa.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou k poštovní přepravě dne 21. 1. 2014 a adresovanou Městskému soudu v Praze, která byla následně postoupena Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému domáhal zrušení

rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2013, č. j. 171152/2013/KUSK, sp. zn. SZ 158172/2013/KUSK REG/K (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dobříš, odboru výstavby, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 9. 2013, č. j. MDOB 25140/2013/Ská, sp. zn. MDOB/ 2487/2013/VYST. Rozhodnutím stavebního úřadu byla osobě zúčastněné na řízení dodatečně povolena stavba terénních úprav kolem budovy č. p. x (rodinného domu) na pozemku p. č. x v k. ú. a obci Dobříš.

Žalobce namítl, že skutkový stav, který byl základem pro rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu, byl zjištěn nesprávně a je v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními učiněnými stavebním úřadem v řízení o odstranění stavby, jež mu předcházelo. V rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 1. 2. 2012, č. j. MDOB 2595/2012/Bro, sp. zn. MDOB/3688/2011/VYST, stavební úřad nařídil odstranění terénních úprav na výše uvedeném pozemku vymezených následovně: „*Stavba obsahuje terénní úpravy provedené téměř na celém pozemku, který má výměru 949 m². Terénní úpravy spočívají v navezení zeminy na pozemek, nejsou ve stejné výškové úrovni a podstatně mění vzhled prostředí. Na severní straně - při hranicích s pozemkem č. parc. x je maximální navýšení o cca 50 cm.*“ V dodatečném povolení ze dne 16. 9. 2013, č. j. MDOB 25140/2013/Ská, sp. zn. MDOB/2487/2013/VYST, však stavební úřad konstatuje rozsah terénních úprav v mnohem užším rozsahu, když zmiňuje: „*terénní úpravy u rodinného domu čp. x spočívající ve vytvoření svahu, který není ve stejné výškové úrovni a je situován 9,7 m od severní hranice s pozemkem parc. č. x v k. ú. Dobříš, na hranici s pozemkem parc. č. x v k. ú. Dobříš a dobíhá až k severnímu rohu stávajícího objektu rodinného domu č.p. x; do tohoto svahu je situováno schodiště z dřevěných impregnovaných trámů v šíři 1 m a ve vzdálenosti 5 m od hranice s pozemkem parc. č. x v k. ú. Dobříš a 3,8 m od stávající terasy rodinného domu; dále se jedná o vyrovnaní pozemku v rozsahu cca 2x6 m, a to při hranici s pozemkem parc. č. x v k. ú. Dobříš a v rozsahu 4,8 x 1,2 m při hranici s pozemkem parc. č. x v k. ú. Dobříš*“. Dle žalobce není zřejmé, jak stavební úřad k těmto novým zjištěním dospěl, neboť v odůvodnění rozhodnutí taková informace chybí. Z porovnání těchto dvou vymezení existujících terénních úprav je zřejmý hrubý nesoulad mezi nimi. Žalobce v této souvislosti upozornil, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí s jeho námitkami nesprávně zjištěného skutkového stavu vůbec nevypořádal a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Žalobce dále namítal, že oznámení o zahájení řízení mu nebylo řádně doručeno, neboť v řízení byl zastoupen advokátem, kterému měl být uvedený dokument doručen podle § 34 odst. 2 správního řádu. Žalobce plnou moc doložil již dne 17. 10. 2012 při nahlížení do spisu ve věci odstranění stavby (sp. zn. MDOB/3688/2011/VYST), které s řízením o dodatečném povolení takovéto stavby bezprostředně souvisí a nemůže být logicky bez něho ani vůbec vedeno. Stavební úřad tak *de facto* vyloučil zástupce žalobce z užšího řízení o dodatečném povolení stavby, které s vlastním řízením o odstranění stavby věcně i formálně zcela bezprostředně souvisí. Závěr vyslovený v napadeném rozhodnutí, že uvedená plná moc předložená zástupcem žalobce se týká výhradně řízení o odstranění stavby, žalobce považuje za účelově formalistický a ve svém důsledku vedoucí k porušení základních zásad správního řízení vyjádřených § 4 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Sám žalovaný byl logicky v domněnku, že „záležitosti související s řízením o odstranění stavby vyřizuje právní zástupce“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ovšem neuvedl, proč se plná moc dle jeho názoru vztahovala pouze na předcházející řízení o odstranění nepovolených terénních úprav.

Žalobce také namítl, že mu v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům k rozhodnutí. Stavební úřad sice dne 13. 9. 2013

prováděl na předmětném pozemku místní šetření, avšak jeho konání neoznámil zástupci žalobce a s případným protokolem z něj nebyl seznámen a o jeho existenci nebyl informován. Názor žalovaného, že žalobci bylo předvolání na toto místní šetření doručeno fikcí, proto neobstojí.

Žalobce rovněž namítl, že v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu jsou podklady rozhodnutí pouze obecně zmíněny (např. stanoviska dotčených orgánů), aniž by byl zřejmý jejich obsah, který je dle názoru odvolatele pro rozhodnutí zcela zásadní obzvlášť u protokolu z místního šetření a jakýchsi neurčitých, stavebníkem předložených „dokladů“, které nejsou ani jmenovány, natož aby byly blíže popsány a vymezeny, co je jejich obsahem.

Jelikož dle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) lze stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, a z rozhodnutí stavebního úřadu není vůbec zřejmé, jakým způsobem stavebník prokázal, že terénní úpravy nejsou v rozporu s tímto ustanovením, je jeho rozhodnutí dle názoru žalobce nepřezkoumatelné.

V otázce výkladu ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona žalobce již v odvolacím řízení odkazoval na rozsudek Městského soudu Praha ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 – 26, podle nějž: „*Institut správního uvážení nemá při aplikaci ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona (pozn. odvolatele - nyní § 129 stavebního zákona) místa; naopak zákon výslovně stanoví, že stavba nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním musí být odstraněny. Stavební úřad tak neučiní jen při splnění všech zákonných podmínek, což musí stavebník v řízení prokázat. Nejde proto o správní uvážení (zda a kterou z podmínek stavebník splnil), nýbrž stavebník sám musí prokázat, že došlo ke splnění všech podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (či ohlášení)*“. Žalovaný se s touto argumentací žalobce týkající se porušení § 129 odst. 3 stavebního zákona vůbec nezabýval a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě krom téměř doslovného zopakování napadeného rozhodnutí uvedl, že důvody uváděné v žalobě jsou totožné s odvolacími námitkami žalobce, že neshledal žádné závady v postupu orgánu prvního stupně ani v jeho rozhodnutí, a proto jeho rozhodnutí potvrdil.

Vzhledem k tomu, že žaloba je včasná, jedná se o rozhodnutí napadnutelné žalobou podle § 65 s. ř. s. a jsou splněny i zbylé podmínky řízení, soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

S ohledem na povahu uplatněných žalobních bodů se soud v první řadě zabýval otázkou, zda žalobce ve správním řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí nebyl připraven o možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, možnost se zúčastnit místního šetření a tedy i možnost vůbec vznést své případné námitky.

Podle § 4 odst. 3 správního řádu správní orgán s dostatečným předstihem uvědomí dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu.

Podle § 4 odst. 4 správního řádu správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.

Podle § 33 odst. 2 správního řádu může být zmocnění uděleno

a) k určitému úkonu, skupině úkonů nebo pro určitou část řízení,

b) pro celé řízení,

c) pro neurčitý počet řízení s určitým předmětem, která budou zahájena v určené době nebo bez omezení v budoucnu; podpis na plné moci musí být v tomto případě vždy úředně ověřen a plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu, popřípadě udělena do protokolu, nebo

d) v jiném rozsahu na základě zvláštního zákona.

Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Podle § 34 odst. 3 správního řádu v pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení.

Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

Podle § 129 odst. 3 věty druhé stavebního zákona, bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví.

Řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona je ve své podstatě stavebním řízením, které však lze podáním příslušné žádosti zahájit pouze v průběhu již započatého řízení o odstranění stavby. Pro případ, kdy takové řízení stavební úřad z moci úřední dosud nezahájil, zákonodárce výslovně stanoví fikci, že takové řízení bylo zahájeno okamžikem podání žádosti o dodatečné povolení stavby. Podáním žádosti o dodatečné povolení stavby přitom vzniká stavebnímu úřadu povinnost řízení o odstranění stavby přerušit a na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby závisí, zda bude řízení o odstranění stavby vůbec pokračovat nebo jej stavební úřad bez dalšího zastaví. Je-li proto někdo dotčen na svých právech odstraněním stavby (a je tak ve smyslu § 129 odst. 10 stavebního zákona

účastníkem řízení o jejím odstranění), je v podstatě vyloučeno, aby nebyl současně i účastníkem řízení o jejím dodatečném povolení. Z těchto procesních souvislostí je přitom evidentní, že tato osoba nemůže účinně hájit svá práva, nezúčastní-li se zároveň řízení o dodatečném povolení takové stavby. Materiálně vzato jsou obě tato řízení z pohledu dotčené osoby řízením jediným. Hájl-li žalobce prostřednictvím zástupce své zájmy v řízení o odstranění stavby, které může být na základě úspěchu stavebníka v řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno, nelze za takto nastavené speciální právní úpravy úzkého provázání obou řízení než presumovat, že plná moc pro zastupování udělená zástupci ať již formou generální plné moci nebo plné moci výslovně určené pro řízení o odstranění stavby, a to aniž by byla nutně opatřena úředně ověřeným podpisem ve smyslu § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu, se vždy vztahuje i na řízení o dodatečném povolení odstraňované stavby, ledaže by výjimečně bylo výslovně v plné moci zmocnění pro řízení o dodatečném povolení stavby vyloučeno.

Tomu odpovídá i judikatura k předchozímu stavebnímu zákonu představovaná např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 70/2011-74, k němuž byla připojena právní věta, podle které je „řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, řízením zahájeným z moci úřední, jehož výsledkem je buď nařízení odstranění stavby, nebo její dodatečné povolení. Neprobíhají tedy dvě paralelní řízení - jedno o odstranění stavby a jedno o dodatečné povolení stavby, nýbrž řízení jediné, které může vyústit ve dvě různá rozhodnutí.“ K tomu lze dodat, že současný stavební zákon koncepci stavebního zákona z roku 1976 převzal a řízení o dodatečném povolení stavby upravuje jako součást řízení o odstranění stavby. Je pravdou, že s účinností od 1. 1. 2013 nabytím účinnosti novely provedené zákonem č. 350/2012 Sb. byl text ustanovení § 129 stavebního zákona výrazně přeformulován a ještě silněji zdůraznil specifika postupu vedoucího k dodatečnému povolení stavby do té míry, že i výslovně hovoří o „řízení o dodatečném povolení stavby“, nicméně ani z důvodové zprávy k návrhu novelizačního zákona nelze dovodit, že by cílem zákonodárce bylo řízení o dodatečném povolení stavby zcela osamostatnit a vytrhnout z dosavadního úzkého sepětí s řízením o odstranění stavby. Proto soud dospívá k závěru, že nerespektování plné moci udělené účastníkem řízení o odstranění stavby i v řízení o dodatečném povolení černé stavby s odkazem na obecné ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu by bylo za této právní situace nepřipustným formalismem, který se zcela míjí se smyslem a účelem právní úpravy v § 129 stavebního zákona, jímž je v rámci jednoho procesního postupu vyřešit nežádoucí stav představovaný existencí nepovolené (tzv. černé) stavby.

Aby orgán prvního stupně ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu dostal své povinnosti umožnit žalobci uplatňovat práva a oprávněné zájmy, bylo třeba podle § 34 odst. 2 a 3 správního řádu uvědomit zástupce žalobce o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby, jakož i o dalších úkonech v něm, a umožnit mu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, protože žalobce nemůže účinně hájit svá práva prostřednictvím zástupce, nejedná-li správní orgán s jeho zástupcem v „celém řízení“.

Pro věc je tedy podstatné, zda v řízení o odstranění stavby bylo doloženo zmocnění pro zástupce žalobce a zda z něj nebyla výslovně vyloučena možnost zastupovat v řízení o dodatečném povolení stavby.

Předložený správní spis obsahuje pouze plnou moc předloženou spolu s odvoláním žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení terénních úprav. Jak ovšem uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí a poté i ve vyjádření k žalobě, tato plná moc ze dne 3. 9. 2013 je totožná s plnou mocí ze dne 17. 10. 2012 předloženou v „jiném řízení“, kterým přitom v daném kontextu rozumí řízení o odstranění stavby. Neúplnost správního spisu

(listiny vztahující se k řízení o odstranění stavby by s ohledem na shora vyloženou logickou jednotu obou těchto řízení měly být na výzvu soudu předkládány jako nedílná součást spisových podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí) tak byla nahrazena nesporným tvrzením účastníků řízení.

Plná moc ze dne 3. 9. 2013 (identická, a to i co do data, též s plnou mocí předloženou pro účely zastupování v soudním řízení správním) přitom zástupce žalobce opravňuje, aby žalobce „*ve všech právních věcech zastupoval, aby vykonával veškeré úkony, přijímal doručované písemnosti, činil procesní úkony, podával návrhy a žádosti, uzavíral smíry a narovnání, podával opravné prostředky nebo námitky, vzdával se jich a vymáhal nároky (...) v rozsahu práv a povinností podle občanského soudního řádu, správního řádu, soudního řádu správního, trestního řádu a zákoníku práce.*“

Obsah správního spisu dále neprokazuje, že by usnesení o přerušení řízení o odstranění stavby (spojené s výzvou k doplnění žádosti o dodatečné povolení stavby) bylo vůbec doručováno zástupci žalobce či alespoň žalobci (nejsou vůbec uvedeni v rozdělovníku). Oznámení o zahájení řízení a pozvánka k ústnímu jednání spojenému s ohledáním na místě byla zaslána pouze žalobci osobně a doručena byla vložení do poštovní schránky a ten se tak podle protokolu jednání nezúčastnil. Z účastníků byla přítomna jen stavebnice. Není ani zřejmé, že by zástupci žalobce (či žalobci a dalším účastníkům řízení) byla dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům, jak vyžaduje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí o dodatečném povolení terénních úprav bylo zasíláno žalobci, který tentokrát poštovní zásilku osobně převzal.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že postupem stavebního úřadu byl žalobce připraven o možnost se za pomoci svého zástupce zúčastnit zákonem vyžadované místní prohlídky a vůbec vznést případné námitky, které vůči terénním úpravám uplatňuje, nebyl mu navíc dán ani prostor se vyjádřit ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí. Protože žalovaný takové pochybení nenapravit, je nutno konstatovat, že v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí došlo k podstatné procesní vadě, která nepochybně mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, potažmo i rozhodnutí stavebního úřadu. Napadené rozhodnutí je tak třeba zrušit i bez potřeby nařizovat jednání [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Protože k procesní vadě došlo již v řízení před stavebním úřadem, soud postupoval podle § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil současně i rozhodnutí vydané v prvním stupni.

S ohledem na uvedené se soud již dalšími žalobními body zabýval jen okrajově. Rozhodnutí žalovaného je v konečném důsledku i nepřezkoumatelné, protože se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Konkrétně žalovaný nevysvětlil diskrepanci mezi popisem odstraňovaných terénních úprav a terénních úprav dodatečně povolovaných. Je zřejmé, že předmětné terénní úpravy není snadné přesně popsat a takový popis je možné provést různě. K výslovné odvolací námitce však žalovaný nijak nevyjasnil, zda došlo k dodatečnému povolení veškerých terénních úprav, pro něž bylo zahájeno řízení o odstranění stavby (tj. šlo jen o jiný popis téhož), nebo zda je dodatečně povolena pouze jejich část s tím, že o zbytku bude dále vedeno řízení o odstranění stavby. Ani odkaz žalovaného na projektovou dokumentaci totiž neodpovídá na námitky žalobce, že některé části úprav dodatečně povoleny nebyly. Přitom je to stavební úřad, potažmo žalovaný, kdo má práve prohlídkou na místě samém ověřit, jaký je rozsah nepovolené stavby (terénních úprav) a zda předložená projektová dokumentace odpovídá skutečnému stavu. Soud tak nemůže ani vypořádat odpovídající žalobní bod, aniž by tuto otázku nejdříve vyjasnil správní orgán.

Pokud ovšem žalobce namítá porušení § 129 stavebního zákona, je třeba mu vytknout, že nijak nespecifikuje, jakým konkrétním způsobem mělo být toto ustanovení porušeno.

Bezobsažné námitce samozřejmě nemůže odpovídat její konkrétní vypořádání – i její vypořádání musí v takovém případě zůstat pouze v obecné rovině. Zde ovšem nepochybně hrálo svou roli opomenutí vyrozumívat zástupce žalobce o průběhu řízení, čímž mu samotný stavební úřad do značné míry znemožnil uplatnit konkrétnější argumentaci.

S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem proto soud napadené rozhodnutí zrušil včetně rozhodnutí vydaného v prvním stupni a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude nezbytné zejména nařídit opětovně ústní jednání, k němuž bude obeslán zástupce žalobce, vytvořit tak možnost vznést případné námitky, po shromáždění podkladů vyrozumět účastníky (resp. zástupce žalobce) o možnosti se vyjádřit k podkladům rozhodnutí a následně ve věci opětovně rozhodnout.

Druhým výrokem rozsudku přiznal soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náhrada nákladů řízení v celkové částce 9.800,- Kč sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a z částky 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. února 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová